

Neodrešena domovina.

Če kdaj, si zdaj naš tožni Korotan,
po tebi stega tujec drzno svojo dlan.
Goriška, kdo zaté se ne solzi,
dragulj prelestni, dragoceni ti?
Primorje naše, biser ti Jadrana,
ti južnega Slovana srčna rana!
In ti in ti, notranjski Kras,
kdaj tudi tebi dojde spas?
Obal ti bela dalmatinska,
ti divna naša si vilinska
devojka mila, ti zakleta,
kdaj boš nam tudi ti oteta?

Mladina moja zlata, čuj,
ponosno vstani, ne toguj!
Dejanja le, ne jad mehak,
čuječ pogled, ne sen sladak!
Poznam te, vem, da ti žari
srce; žarijo ti oči;
kako kri živo polje ti,
kako si svete volje ti!

Nam tudi v srcih žar gori,
ljubav do roda plameni;
a nam utrudi se korak,
prej klone star — kot mlad junak.
Mladina, dvigni ti zastavo:
Naprej — za naše staro pravo!

M. Zopfova.

